

DRUGI TJEDAN SUSRET SA ŽIVIM BOGOM

Prvi dan: Moliti glasno i osobno

Drugi dan: Moliti glasno i osobno

Treći dan: Strah pred Bogom?

Četvrti dan: Božja blagost i srdžba

Peti dan: Božja bol zbog tvog udaljavanja od njega

Šesti dan: Duh Sveti nas povezuje s Bogom i uzajamno

Sedmi dan: Obraćanje na život

Prvi dan: Moliti glasno i osobno

31. Bog te želi pozvati u osobni odnos sa sobom i po svome Duhu Svetome osposobiti te za osobni odgovor. Prauzor svake kršćanske molitve je sam Isus. On se u molitvi nije služio samo uobičajenim molitvama starozavjetnih psalama (Mt 27,46; Lk 23,46), nego je također molio i na spontani, osobni način: „U taj isti čas uskliknu Isus u Duhu Svetom: »Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima. Da, Oče! Tako se tebi svidjelo" (Lk 10,21).

„Oče, hvala ti što si me uslišio" (Iv 11,41), „Abba! Oče! Tebi je sve moguće! Otkloni čašu ovu od mene! Ali ne što ja hoću, nego što hoćeš ti!" (Mt 14,36). „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" (Mt 27,46). „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj" (Lk 23,46).

1. Što stoji u tekstovima?

32. Oslovljavanje Boga s "Abba" u evanđeljima nalazimo samo kod Mk 14,36, ali ga treba pretpostaviti i tamo gdje se Isus obraća Bogu riječima "Oče" ili "Oče moj". Riječ "Abba" teško možemo prevesti. U Isusovo vrijeme bilo je to povjerljivo oslovljavanje, koje susrećemo u obiteljskom životu, kada se djeca obraćaju svojem tjelesnom ocu, kao u značenju "papa" ("tatice", "tata"). U Isusovim ustima to oslovljavanje poprima značenje "dragi Oče". Nijedan Židov se ne bi usudio tako jednostavno i "bez poštovanja" osloviti Boga. Isus naprotiv s Bogom govori u neprisljenoj, posve naravnoj jednostavnosti koja se sasvim jasno suprotstavlja štovanju dalekog, nepristupačnog Boga njegovih suvremenika. Isus se ne stidi pred drugima očitovati svoj osobni odnos prema Bogu. On nam pokazuje da ga samo tada možemo nasljedovati ako se – po njegovu primjeru – Bogu otvorimo djetinjim povjerenjem. Ništa ne obilježuje bolje Isusov revolucionarni odnos prema Bogu, nego li molitveno oslovljavanje "Abba". Prvi kršćani su ga preuzeli u svoj materinji jezik i time ujedno doživjeli snagu i moć Isusova Duha u sebi:

"A budući da ste sinovi, odasla Bog u srca vaša Duha Sina svoga koji kliče: 'Abba! Oče!'" (Gal 4,6). "Ta ne primiste duha robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojem kličemo: 'Abba! Oče!'" (Rim 8,15).

33. Isusov temeljni stav prema Bogu je zahvalno slavljenje: "Slavim te, Oče!" U njemu dolazi do izražaja *neposrednost puna povjerenja* prema Bogu, kakvu samo malena djeca imaju prema svojim roditeljima. Isus se u molitvi Lk 10,21 ujedno suprotstavlja pokušaju farizeja da po obdržavanju brojnih zapovijedi umilostive dalekog Boga. Isusova molitva u Maslinskom vrtu (Mk 14,36) očituje njegovu sigurnost da mu je u tom času najvećeg poniženja Bog bliz.

On se udaljen od učenika "koliko bi se kamenom dobacilo" (Lk 22,41) bacio na koljena. Htio je da njegovi učenici zapamte ovaj tjelesni izražaj njegova podlaganja Božjoj volji i čuju njegovu molitvu: u svojoj vlastitoj tjeskobi oni će se kasnije sjetiti njegovog nepokolebljivog povjerenja u Boga i nasljedovati ga u tom povjerenju!

Isus nas potiče da u čvrstom povjerenju glasno i osobno razgovaramo s Bogom u svakoj situaciji.

2. Značenje za nas

34. Središnji je poticaj ovoga hoda da se obraćamo Bogu ne samo unaprijed formuliranim molitvama i prošnjama, nego i spontano formuliranim, osobnim i glasno izgovorenim molitvama. Ovaj način molitve je od temeljne važnosti za "privatan" kao i za zajednički odnos s Bogom. Postoji "krivi stid da molimo ispred drugih i s drugima" (GL 20). Taj stid se ne temelji na Bibliji, nego na društvenom razvoju (u takozvanom "prosvjetiteljstvu"). Pokušajmo prvi pristup k "privatnoj", spontano formuliranoj molitvi!

35. Prema Lk 23,46 zadnja Isusova riječ je bila molitva iz Ps 31,6: "*Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!*". Charles de Foucauld ju je sam za sebe na sljedeći način proširio: "Oče, predajem se tebi; čini od mene, što ti je drago. Za sve što sa mnom učiniš, hvala ti. Na sve sam spreman, sve prihvaćam. Moj Bože, ne želim ništa više nego da se tvoja volja ispuni na meni i na svim tvojim stvorovima. U tvoje ruke stavljam svoju dušu. Predajem ti je, moj Bože, sa svom ljubavi svojega srca, jer te ljubim i jer me ta ljubav potiče da ti se predam, da se stavim u tvoje ruke, bez ograničenja, s bezgraničnim povjerenjem. Jer ti si moj Otac" (GL 5,5).

Izreci ovu molitvu više puta glasno, polagano, riječ po riječ, prije nego li nastaviš daljnje čitanje. Zabilježi u svoj duhovni dnevnik što si u sebi doživio, kakvi su ti se osjećaji pojavili: povjerenje, zahvala, radost, stid, zaprepaštenje, strah?

Mnogi koji sami sebe nazivaju "vjernim kršćanima" svjedoče: kod te molitve sam se stidio pred Bogom i pred samim sobom jer je ona razotkrila skrivene dubine u meni:

1. Nisam uvjeren da Bog sluša moju glasnu, osobnu molitvu i da na nju odgovara.
2. Otkrio sam da nisam toliki vjernik, kakvim sam se smatrao.
3. Strah me je posve se predati Bogu.

36. Kada glasno i osobno moliš tada pretpostavljaš da je Bog ovdje i sada nazočan. Nema naime smisla glasno nekome govoriti, ako on ovdje i sada nije nazočan, i stoga te ne može čuti. Naučili smo da je Bog "posvudašnji". Jesi li pak uvjeren u to da je Bog sada, ovog časa, prisutan na mjestu na kojemu se nalaziš? Da čeka na tebe, da te rado sluša i da *uslišava* tvoju molitvu? Ili to ne možeš pretpostaviti? Plaši li te možda misao da sada stojiš pred Bogom, njemu posve blizu, "oči u oči"?

Velika je razlika ako samo na Boga *misliš* ili mu glasno govoriš! Kada u pameti izgovaraš svome Bogu napamet naučene molitve, u biti se držiš u udaljenosti od njega, čuvaš se od prevelike blizine. Pri glasnoj molitvi naprotiv u odnos s Bogom unesen je ne samo tvoj razum, nego čitava tvoja osoba, dakle i tvoja volja, tvoji osjećaji i tvoje "srce": sada mu ne možeš izbjeći; dopuštaš mu da uđe u tvoje podsvjesne dubine i takne tvoje srce. Budi uvjeren da se on u ljubavi tebi obraća i da se raduje tvojoj molitvi. On će te ne samo čuti, nego će te i uslišati.

„I ovo je pouzdanje koje imamo u njega: ako što ištemo po volji njegovoj, uslišava nas" (1 Iv 5,14).